

SATIRIČKO KAZALIŠTE HEREMPUH

SATIRIČKO KAZALIŠTE
HEREMPUH
www.kazalistekerempuh.hr

MATE MATIŠIĆ

SVEĆENI KOVA DJECA

MATE MATIŠIĆ

Redatelj: **MARIO KOVAČ**

Dramaturginja: **DORA DELBIANCO**

Scenograf: **MILJENKO SEKULIĆ**

Kostimografkinja: **HANA LETICA**

Glazba: **TOMISLAV BABIĆ**

Asistentica redatelja: **PETRA RADIN**

Oblikovatelj svjetla: **ALEN MARIN**

IGRAJU:

Don FABIJAN, svećenik - **ŽELJKO KÖNIGSKNECHT**

PETAR, tražkant – **EDO VUJIĆ**

MARTA, Petrova supruga, spremaćica u župnom dvoru - **BRANKA TRLIN**

LUKA, susjed – **VELIMIR ČOKLJAT**

Don ŠIMUN, svećenik - **IVAN ĐURIĆ**

PACIJENTICA, žena koja kleći – **ANITA MATIĆ DELIĆ**

Sjene: **PETRA RADIN / PETRA BOKIĆ, MIRELA TIHAVA**

Izvršna producentica i inspicijentica: **MIRELA TIHAVA** / Tehničko vodstvo: **DADO KULENOVIĆ**

Scena: **MLAĐEN PILIĆ, ŽELJKO BAJT, GORAN JAMBREĆINA, MORINA BEHXHET,**

TOMISLAV RADIĆ, IVICA ANTONČIĆ / Izrada scenografije: **MILJENKO SEDLANIĆ**

Majstori rasvjete: **TOMISLAV SABLJAR, IGOR PETROVSKI** / Majstor zvuka: **NIKOLA ČIKOS**

Garderoba: **BRANKICA MAJETIĆ, NADINA KATANA** / Šminka: **VEDRANA RAPIĆ**

Frizure: **IVANA GRABNER** / Rekvizita: **GORAN PRELČEC** / Fotografije: **RADOMIR SARAĐEN**

Oblikovanje plakata i programske knjižice: **BARBARA BLASIN** / Izrada sjena: **PETRA BOKIĆ**

PREMIJERA: 15. ožujka 2013.

SATIRIČKO KAZALIŠTE „KEREMPUH“, Zagreb, Ilica 31

Ravnatelj: **DUŠKO LJUŠTINA**

V. ČOKLJAT, Ž. KÖNIGSKNECHT, B. TRLIN, E. VUJIĆ, A. MATIĆ DELIĆ

MATE MATIŠIĆ

Hrvatski dramatičar, scenarist, skladatelj i glazbenik, rođen 1965. godine u Ričicama kraj Imotskog. Od šeste godine živi u Zagrebu gdje je završio osnovnu i srednju školu. Diplomirao je na Pravnom fakultetu u Zagrebu. Bio je urednik Dramskog programa Hrvatskoga radija i dramaturg Jadran Filma, a trenutno je docent na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Uz pisanje bavi se skladanjem filmske i kazališne glazbe. Član je nekoliko hrvatskih jazz sastava, snimio je desetak nosača zvuka s hrvatskim i inozemnim jazz glazbenicima. Napisao je drame "Bljesak zlatnog zuba" (1985.), "Legenda o svetom Muhli" (1988.), "Božićna bajka" (1989.), "Cinco i Marinko" (1992.), "Anđeli Babilona" (1966.), "Svećenikova djeca" (1997.), "Sinovi umiru prvi" (2005.), "Ničiji sin" (2005.), "Žena bez tijela" (2005.), "Balon" (2009.). Scenarist je ili koscenarist devet dugometražnihigranih filmova, nagrađivanih na domaćim i stranim festivalima: "Život sa stricem", "Priča iz Hrvatske", "Kad mrtvi zapjevaju", "Infekcija" i "Cyjetni trg" (redatelj: Krsto Papić); "Fine mrtve djevojke" (redatelj: Dalibor Matanić); "Ničiji sin" (redatelj: Arsen Anton Ostojić); te "Nije kraj" i "Svećenikova djeca" (redatelj: Vinko Brešan). Uz pisanje intenzivno se bavi skladanjem filmske i kazališne glazbe. Skladao je glazbu za filmove "Kako je počeo rat na mom otoku", "Maršal", "Svjedoci" i "Nije kraj" (redatelj: Vinko Brešan); "Infekcija" (redatelj: Krsto Papić); "Ajmo žuti" (redatelj: Dražen Žarković); "Ta divna splitska noć", "Ničiji sin" i "Halimin put" (redatelj: Arsen Anton Ostojić); "Dva igrača s klupe" i "U zemljini čudesu" (redatelj: Dejan Šorak); te televizijske serije, dokumentarne filmove i brojne kazališne predstave. Osim u Hrvatskoj, drame su mu izvođene u Bugarskoj, Mađarskoj, Makedoniji, Sloveniji, Rusiji, Turskoj, Finskoj, Litvi i drugdje. Za svoj spisateljski i skladateljski rad dobio je nagrade u zemljama i inozemstvu.

MARIO KOVAČ

Mario Kovač rođen je 1975. godine u metropoli, a kršten je, kao i većina odraslih Hrvata, 1991. godine nakon višegodišnjih ucjena, prijetnji, molbi i pokušaja korupcije od strane njegove bake Mare. Te subinske 1991. godine Mario pristaje predati svoju dušu u ruke Gospodnje pod uvjetom da mu baka za 300 njemačkih maraka kupi električnu gitaru. Ta gitara je kasnije dala svoj obol u mnogim punk bendovima kao što su "Umirovljeni generali", "Gospa" i "Schmrtz Teatar".

Kratko vrijeme je poхађao i satove vjeroučenja u srednjoj školi ali je bio zamoljen od strane vjeroučitelja da napusti nastavu zbog učestalih sukoba vezanih uz teme kao što su seksualne i rodne manjine, zagrobni život, celibat te poštovanje autoriteta.

Već je od ranih tinejdžerskih godina pasivno uključen u rad na natalitetu hrvatskog naroda, a od kraja srednje škole i aktivno se uključuje u tu borbu. Očito je nešto krivo radio svih tih godina jer je prvo, i za sada jedino službeno, dijete dobio u staračkim danim. Obzirom na bogat društveni život kakav je vodio u mladosti, nije nemoguće da mu jednog dana na vrata zakuca i neki "porod od tmine", ali toplo se nada kako se takav scenarij neće ostvariti. Najdraži hobi mu je kazališna režija, a najveća želja uvođenje zdravstvenog odgoja u osnovne i srednje škole kako budući naraštaji ne bi ponavljali njegove greške.

RIJEČ REDATELJA

Prva dva čina drame Mate Matišića "Svećenikova djeca" igraju se sami od sebe. Čak i osrednji redatelj poput mene bez previše mudrosti može od njih složiti crnouhumornu komediju koja na prepoznatljiv način progovara o onome o čemu se u svim finijim župama ne govori već se gura pod tepih: licemjerje Crkve kao institucije spram seksualnog života vjernika i, nadasve, svećenstva. Matišićevi antijunaci su poput antipoda nekih Feydeauovih likova koji iznose svoje malograđanske stavove s fanatičnim uvjerenjem koje neminovno izaziva podsmijeh publike.

Treći čin i epilog drame su oni zbog kojih aktiviramo posloovicu "*Na muci se poznaju junaci.*". Zamišljen kao svojevrsni religijski traktat koji propituje suštinsko pitanje vjere koja se, u sjajnom ironijskom preokretu, don Fabijanu obznanjuje kroz tumor u obliku violine, redateljsko-dramaturško čitanje tog čina pruža nam ključ za dešifriranje Matišićevog svjettonazora koji iz pozicije istinskog vjernika dokumentaristički precizno detektira te intelektualno promišlja ono što vidi pred svojim očima. Za razliku od većine domaćih dramatičara, Mate Matišić se ne libi prokazati kako je *Car gol* te time taknuti u osinjak i primiti na sebe bijes klera u želji da, barem na dramskom papiru, očuva sekularnost države.

Ž. KÖNIGSKNECHT, B. TRLIN

Ž. KÖNIGSKNECHT

SPLIT - MOSKVA - KEREMPUH

“Svećenikova djeca”, djelo jednog od najzanimljivijih hrvatskih dramskih autora danas, Mate Matišića, napisano je 1997., ali nevjerojatno precizno pogađa bit nekih od gotovo dnevnih aktualnosti kojima smo okruženi. U širem smislu riječ je o tragikomediji, unutar koje nailazimo na elemente raznih vrsta i žanrova (drame, komedije, tragedije, farse, groteske). No, osnovni ton koji obuhvaća sve elemente jest satiričan i kroz njega se tretiraju neka od temeljnih društvenih pitanja. U prvom redu, tu mislimo na ograničavanje moći Crkve, odnosno, pitanje dubine njenog zadiranja u građanske sfere te one osobne, intimne, na koje ima pravo svaki pojedinac. Zatim, na mnoge se načine razlaže pitanje domoljublja te pozicija žene u društvu i odnos prema njoj i njezinom pravu na slobodno i autonomno odlučivanje svega onog što je vezano uz njezino tijelo. Pitanje osobnih sloboda i ponašanje u mikrostrukturi, kasnije posljedično tvori širu sliku te na kraju i politiku jedne društvene zajednice. Matišić ironizira potrebu za povećanjem nataliteta te ju hipertrofira i prikazuje u

svom njenom apsurdu. Bitno je samo da nas ima svakim danom sve više, a kvaliteta i smisao naših života državi nije primarna. Okrutnost darvinističkog principa ovdje je u punoj snazi. „Nešto je trulo u državi Danskoj“ rekli su već odavno, a jeka tog uzvika snažno odzvana kroz svaki prizor ovog hrabrog teksta.

Kada govorimo o problematici celibata i time se dotičemo licemjerja koje on podrazumi-jeva, neminovno zadiremo u sivu zonu zataškavanja svih neugodnih i mračnih posljedica koje sa sobom donosi.

S jedne strane katoličko društvo slavi i proklamira svaki ljudski život, a s druge ga odbija i zataškava ako je nastao putem koji nominalno nije „ispravan“. Sugovornika o toj temi nije posve lako pronaći te smo se ovom prilikom oslonili na već objavljena, javna svećenička svjedočanstva.

U trenutku kada „Svećenikova djeca“ doživljavaju svoju zagrebačku premijeru na daskama Satiričkog kazališta „Kerempuh“ i u režiji Marija Kovača, ta je priča već osvojila mnogobrojne gledatelje. Film nastao po njoj ubrzo je, nakon svoje premijere, postao najgledaniji hrvatski film u 21. stoljeću.

Nakon kazališnih uprizorenja u Splitu i Moskvi, pogledajte prvu zagrebačko kazališno upri-zorenje jednog od najkontroverznijih satiričkih tekstova autora Mate Matišića.

Dora Delbianco

A. MATIĆ DELIĆ, B. TRLIN, I. ĐURIČIĆ, V. ČOKLJAT

B. TRLIN, Ž. KÖNIGSKNECHT

B. TRLIN, P. RADIN, Ž. KÖNIGSKNECHT, A. MATIĆ DELIĆ, I. ĐURIČIĆ, E. VUJIĆ, V. ČOKLJAT

B. TRLIN, V. ČOKLJAT

MALO STATISTIKE O HRVATIMA

Državni zavod za statistiku 2011. u Hrvatskoj je zabilježio 41.197 živorođene djece (2010. bilo ih je 43.361) te istodobno 51.019 umrlih stanovnika, što znači da je više umrlih nego rođenih u toj godini bilo 9.822 osoba. **Stopa nataliteta iznosila je 9,4, a stopa mortaliteta 11,6, što znači da je stopa prirodnog prirasta bila negativna i u 2012. te iznosila -2,2.**

Grad Zagreb imao je pozitivan prirodni prirast, a u svim ostalim hrvatskim županijama bio je negativan. Najveći negativni prirodni prirast zabilježen je u Sisačko-moslavačkoj županiji (-1.081).

Pozitivan prirodni prirast imali su 101 grad ili općina, negativan 445, dok je njih devet imalo nulti prirodni prirast. Rekorderi su Kaštela i Solin, koji su se lani prirodno povećali za 173, odnosno 172 stanovnika.

Negativni prirodni prirast Hrvatska bilježi od 1991. Samo od 2002. do 2011. izgubila je 96.310 stanovnika ili grad veličine gotovo jednog Osijeka.

(Hina / 2012.)

STARĀČKI BABY BOOM U HRVATSKOJ

Proces starenja stanovništva izuzetno je aktualan za Hrvatsku. Dobna struktura odražava se i u uspjehu stranke umirovljenika na proteklim izborima. Intenzivno starenje uzrokovo je, uz smanjenje nataliteta i povećanje mortaliteta, emigracijom (poznato je da među migrantima prevladava stanovništvo u dobi od 20 do 40 godina koje za sobom odnosi i buduća rađanja) i ratnim gubicima u I. i II. te Domovinskom ratu. Ovome treba dodati i nepostojanje populacijske politike. Zbog sve manjeg udjela mladog stanovništva (naravno, isključivši utjecaj imigracije) možemo očekivati daljnje smanjenje stope rasta stanovništva. U Hrvatskoj će između 2005. i 2015. godine doći do dodatnog povećanja priljeva stanovništva u staračku dob i do daljnog porasta umirovljenika kao posljedica «bebi buma» (povećanja nataliteta) između 1946. i 1954. godine.

(www.geografija.hr, 19. 01. 2004.)

E. VUJIĆ, Ž. KÖNIGSKNECHT

MALO STATISTIKE O SUSJEDIMA JAPANCIMA

Japanska populacija, koja sada broji 128 milijuna, smanjit će se na 86,7 milijuna u 2060. godini, predviđaju japanski demografi s Nacionalnog instituta za proučavanje populacije i sistema društvene zaštite.

Japanski su znanstvenici tako došli do zaključka da će se japanska populacija u narednih pet desetljeća, po umjerenoj prognozi, smanjiti čak 32 posto, odnosno, za više od 40 milijuna ljudi.

U Japanu bi 2060. godine više od 40 posto tako smanjene populacije trebalo biti starije od 65 godina.

(www.rts.rs, 09. 02. 2012.)

KAKO JE JAPANSKI MINISTAR ODLUČIO RIJEŠITI PROBLEM

Ministar financija Taro Aso uvrijedio je desetke milijuna japanskih birača mjesec dana nakon izbora ocjenivši da su stari ljudi prevelik teret za državne financije, piše u utorak britanski dnevnik *The Guardian*.

Starim ljudima trebalo bi dopustiti 'da se požure i umru' kako bi smanjili troškove za medicinsku skrb.

„Ne dao vam Bog da morate živjeti, a zapravo želite umrijeti. Osjećao bih se sve lošije kada bih znao da vlada plaća moje zdravstvene troškove“ - rekao je ministar na sjednici nacionalnog vijeća koje je raspravljalo o reformi socijalne skrbi. „Problem se može riješiti jedino ako im dopustite da se požure i umru“, rekao je Aso.

(*Lider/Hina*, 23. 01. 2013.)

Ž. KÖNIGSKNECHT, E. VUJIĆ, V. ČOKLJAT

SVJEDOČANSTVA SVEĆENIKA I NJIHOVE DJECE U HRVATSKOJ

“Kao mlada djevojka, gimnazijalka, zagledala sam se u mladog kapelana u svojoj župi. I on se zagledao u mene. Bilo je jasno da smo se zaljubili. Uspostavili smo kontakt i uskoro je naš odnos postao intiman. To se ponavljalo i, iako nismo željeli, dogodilo nam se dijete. Nakon savjetovanja i razgovora s bližnjima, odlučila sam roditi. O abortusu nisam ni razmišljala jer sam katolički odgojena. U to vrijeme između mene i svećenika s kojim sam bila u vezi došlo je i do rasprave, čak i svađe, međutim, on je odlučio da će i dalje ostati svećenik. To je bila njegova jedina opcija. Nas dvoje smo nastavili vezu, a i danas smo zajedno. Ja živim u jednom velikom gradu, a on je župnik jedne župe u okolini tog grada, i to mogu reći vrlo uzoran župnik. Predano radi svoj posao, u svakoj župi u koju je bio premješten radio je na obnovi crkve, vrlo je aktivan i brine se za svoje vjernike. Otprikljike jednom tjedno dođe k nama i tu obično prespava. Međutim, ponekad i ja odem na misu u njegovu župu, ali pazim da to ne bude prečesto i uvijek sam s nekim u društvu kako ne bismo pobudili sumnju, a ponekad čak s društvom okrenemo i roštilj. Osim toga, ja sam aktivna i u župi u kojoj živim, pjevam u zboru, idem s njima na izlete i pomažem u svakom pogledu. Naša je kći danas studentica. Iako sam ja zaposlena u jednoj instituciji i primam plaću, njezin otac od početka se također brinuo o nama i materijalno nam pomagao. Dok je naša kći bila mala, za nju je tata bio tata, a kad je bila dovoljno velika da to shvati, objasnili smo joj da će tata i dalje biti tata, da je on tu za nas, ali da nije poželjno pričati o ocu prijateljima niti bilo gdje u javnosti. Naša kći je također vjernica i primila je sve sakramente. Vjerujem da je s vremenom tu našu situaciju prihvatile kao normalnu.” Ispovijest je to žene koja već 20 godina živi u izvanbračnoj vezi sa svećenikom Rimokatoličke crkve.

Njezin slučaj samo je jedan od mnogih sličnih slučajeva svećenika koji nisu uspjeli ostati dosljedni za-vjetu celibata, a koje Crkva štiti uz uvjet da ostanu diskretni. Međutim, u mnogim, posebno malim mjestima, često je javna tajna da neki svećenik ima jedno ili više djece. Isto tako, danas je sve više svećenika koji ne teže za obitelji već za slobodnom ljubavlju.

Iako su svi apostoli osim Ivana bili oženjeni, a u evanđelju čak stoji da je Isus izlječio punicu Svetog Petra, već skoro tisuću godina Crkva propisuje celibat.

Samo u Zagrebu postoji najmanje 60 bivših svećenika koji su smatrali da ne samo da nije ispravno nego da je to licemjerno te su napustili službu. Glasnogovornik Hrvatske biskupske konferencije rekao je da oni ne vode statistiku o broju svećenika koji su napustili službu, nego da bi te podatke trebala imati svaka biskupija za sebe. Prema nekim procjenama u zadnjih 50-ak godina u svijetu se oženilo blizu 200 tisuća katoličkih svećenika.

(Nacional, 28. 04. 2009.)

E. VUJIĆ, V. ČOKLJAT

I. ĐURIČIĆ, Ž. KÖNIGSKNECHT, V. ČOKLJAT, E. VUJIĆ, B. TRLIN, A. MATIĆ DELIĆ

CELIBAT – JUČER, DANAS, SUTRA

Godišnje se u svijetu oženi oko 1000 svećenika

Crkvena doktrina celibata uvedena je u Katoličku crkvu u 11. stoljeću, a žestok zagovornik beženstva je bio papa Grgur VII. Sinod u Rimu 1074. godine zabranio je svećeničku ženidbu, zapovijedao je oženjenim svećenicima da napuste svoje žene. Nedugo zatim čak im je bilo zabranjeno da ulaze i u Crkvu, a celibat je, iako je bilo snažnih zahtjeva za njegovim ukidanjem, još jednom potvrđen 1967. papinskom enciklikom 'Sacerdotalis coelibatus'. Procjene nevladinih udruga i udruženja razređenih, oženjenih svećenika govore da se godišnje u svijetu oženi blizu 1000 svećenika, dok se od 1965. godine do danas oženilo između 150 i 200 tisuća katoličkih svećenika.

Crkvi bolje služim oženjen

Javna je tajna da ima mnogo svećenika koji krše celibat, imaju djecu u "divljim brakovima" i time čine još teži grijeh jer svojim licemjerjem odvraćaju ljude od Boga. Mnogo poštenije su učinili oni koji su izišli iz reda i normalno se oženili. Takvi, ako žele nastaviti svoju službu, imaju mogućnosti služiti u nekoj drugoj kršćanskoj crkvi. Celibat je nametnut radi kontrole svećenstva i imovine, kaže nam đakon reformacijske kršćanske Crkve cijelovitog evanđelja iz Zagreba.

- Crkva cijelovitog evanđelja je reformacijska crkva te ima oženjene službenike. Brak službenika mora služiti kao primjer zajednici i vjernicima. Osobno sam sretno oženjen i bolje služim Bogu kao takav nego kad sam bio sam - kaže đakon, dodajući da Sveti pismo ne nameće celibat koji je, drži on, nebiblijска praksa, jer su i apostoli bili oženjeni ljudi, pa i sam apostol Petar za kojega Vatikan tvrdi da je navodni prvi papa. Na nekoliko se mjesta spominje dragovoljna uzdržljivost, ali nikada kao uvjet stupanja u svećeničku službu, jer se čak u poglavljiju o nadglednicima, tj. biskupima traži da budu "jedne žene muževi".

Crkva se boji gubitka imovine

Poznati ekonomist Dražen Kalođera kaže da su ga posebno zanimali ekonomski međuodnosi u Katoličkoj crkvi, koji su u jako uskoj vezi s celibatom.

- Jedan od glavnih razloga uvođenja celibata je strah Crkve da ne izgubi ili 'razmrvi' imovinu, do čega bi moglo doći nasljeđivanjem od legalno priznatih potomaka svećenika. Crkva je savršeno ekonomski postavljena: svaka razina ima svoj neovisni finansijski sustav - od župa, biskupija, do Vatikana. Zamislite da se katolički svećenici žene, pa da djeca nasljeđivanjem umanjuju imovinu župa i biskupija. Stoga se vrh crkve boji da bi ukidanje celibata dovelo do raspada postojećih ekonomskih odnosa - kaže Kalođera.

(Slobodna dalmacija, 18. 03. 2007.)

Ž. KÖNIGSKNECHT, E. VUJIĆ

SVAŠTA SE SKRIVA IZA BUKE

FRAGMENTI MATIŠIĆEVIH MISLI...

- Mislim da je važno otvarati neka pitanja, razgovarati o njima. Ja o njima bolje pišem nego što govorim. Dakle, ja bih trebao pisati. Svaka komunikacija bi valjda trebala imati i nekakav rezultat, ako jest komunikacija. Ono što se kod nas vrlo često događa je prozivka, kao u vojsci. Svatko tko ima nekakav mali čin, kakav god bio i koji ponekad sam sebi dodijeli - može prozivati, a ne razgovarati. Može mene ili nekog drugog definirati po mjeri ograničenosti vlastitog čina, pa bio on i neki visoki čin? Ok, to je definicija demokracija, interneta, ali vrlo često to nije ništa nego nedefinirana buka. A iza buke svašta se može skrivati, što nema veze, ili što je protiv tolerantnog društva u kojem bih ja želio živjeti.

- Meni je, primjerice, zanimljiva ta fascinantna sličnost kreveta i groba. I kvadratura prostora je slična. To nam je najdraže, ulaziti u tuđe krevete i grobove... U njima su tajne naše sadašnjosti i naše prošlosti. Pogledajte medije i politiku - zar se ne radi samo o krevetu i grobu?

- Sve je to fikcija, ali meni je dramski, a vjerojatno i sociološki, vrlo zanimljiva naopakost; kad se fikcija napada, a ne realitet ili neki užasi kojima se djelo bavi. Stvarnost reducira sebe na dramske situacije, a ljudi na likove. Ja to doživljavam kao nemoć suočavanja s faktima realiteta pa je suočavanje ili napad na fikciju svojevrstan bijeg od problema koje živimo. Zašto? Lakše je napasti nekog autora, nego zbilju - jer smo i mi kreatori zbilje. Dakle, odgovorni smo. Meni su neobični napadi kad se mene npr. optužuje jer društvo živi zaplete mojih, sad već starih drama. A ta inspiracija... Inspiraciju ne crpim, meni ti tekstovi sami dođu. Nepozvani gosti. Ja se jednostavno bavim nekom temom, nekim likovima... Razmišljam o njima, razgovaram o njima i tražim sve ono što mi se čini da je dramski najzanimljivije. Isto tako, znam da je drama blizu svog konačnog oblikovanja tek onda kada sama sebe počne živjeti i kada izmakne mojoj kontroli. Svjestan sam ja da to vama izgleda pomalo suludo ili patetično... Ali, "slušanje" vlastite drame vrlo je važno za dramsko pisanje. Slušati njezin mehanizam, prepoznавati i otkrivati njezin identitet, čak i onda kada te straši, sablažnjava - to je način na koji ja pišem. Do sada sam tako napisao jedanaest drama. Možda više ne napišem nijednu. I to je OK. Više ču svirati.

- Sviram cijeli život. Ne znam kada se pojavila ta strast. Grubo govoreći, ako me pisanje vuče u grob, glazba me iz njega izvlači... Glazba je predivan prostor u kojem ne postojim "ja", i u kojem nitko nije "netko" s imenom i prezimenom. I glazbom ja ne prenosim osjećaje, ja ih egoistično grabim za sebe. Ja uzimam iz nje - ne dajem. Čudno, zar ne? Ako pritom nešto ostane i za ostale, OK. Ali sviram samo zbog sebe. Svaki dan, u svojoj sobi... sami, gitara i ja... glazba i ja.. I to nije egoizam, niti sebičnost - to je tek tada davanje sebičnosti. To je tako kada govorimo o glazbi u mom životu. Druga je stvar ako o njoj govorimo kao mom radnom zadatku, onda ona ima sasvim drugu funkciju.

(Aktual, 06. 03. 2013., autorica: Ana Lukiček)

A. MATIĆ DELIĆ, V. ČOKLJAT, Ž. KÖNIGSKNECHT

www.kazalistekerempuh.hr

RAČUNALA **KONČAR**

